

Arrest

nr. 86 103 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 1 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 mei 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DE SCHRYVER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2004 wordt aan verzoeker met als *alias* S.R. een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, onder de *alias* S.R.

1.2. Op 7 december 2004 wordt aan verzoeker, met als *alias* K.G. een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.3. Op 5 juni 2007 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens valsheid in geschriften.

1.4. Op 3 februari 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.5. Op 7 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet).

1.6. Op 19 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die beiden op 1 juni 2011 aan verzoeker ter kennis worden gebracht. Dit betreffen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard wordt als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door :

K.G. (...)

aliassen:

S.R. (...),

K.G. (...)

J.A. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene twee arbeidsovereenkomsten voorlegt van C&S bvba van 19.11.2009 kan hij niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van dit criterium. De instructie vermeldt immers duidelijk dat “...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, OF op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.” Gelet op de hieronder vermelde gepleegde fraude valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

Betrokkene is gekend onder verschillende aliassen. Zo werd hij op 26-10-2004 aangetroffen in een trailer op weg naar het Verenigd Koninkrijk onder de naam S.R. (...). Hij werd op 8-12-2004 aangetroffen op de parking van een haventerminal onder de assen van een transportrolley, alias K.G. (...). Tenslotte werd hij bij controle een op zwartwerk op 11.5.2006 aangetroffen in bezit van valse documenten, alias J.A. (...). Hij werd hiervoor op 5-6-2007 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot acht maanden gevangenisstraf voor valsheid in geschriften.

Betrokkene beroept zich eveneens op het feit dat er sprake is van een andere prangende humanitaire situatie, maar verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering dat er een prangende humanitaire situatie is, volstaat niet als grond voor regularisatie.”

De tweede bestreden beslissing, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig een geldig visum. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker vraagt in het dispositief van zijn verzoekschrift naast de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de bestreden beslissing het volgende:

- “ de bestreden beslissing te hervormen in de zin dat een verblijfsrecht aan verzoeker op basis van artikel 9 van de vreemdelingenwet wordt toegekend, en*
- het nodige te doen opdat aan verzoeker zo spoedig mogelijk de documenten zouden kunnen worden bezorgd die hem toelaten zich op een regelmatige wijze in België te vestigen; of minstens”.*

2.2. De Raad wijst verzoeker erop dat bevoegdheidstoewijzingen door artikel 39/2 van de vreemdelingenwet aan de Raad van tweeërlei aard zijn:

- op grond van paragraaf 1 van artikel 39/2 treedt de Raad op wanneer hij, in zaken van asiel en subsidiaire bescherming, uitspraak doet over de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.
- op grond van paragraaf 2 van dat artikel treedt de Raad op als annulatierechter, wanneer hij uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

In casu betreffen de bestreden beslissingen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zodat de Raad *in casu* optreedt op grond van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet en dus niet met volle rechtsmacht maar als annulatierechter optreedt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad is aldus niet bevoegd om de bestreden beslissing ter hervormen of een verblijfsrecht toe te kennen.

2.3 Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een exceptie van onontvankelijkheid aan wegens een gebrek aan belang.

2.4. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift het volgende uiteen aangaande zijn belang:

“5. Overeenkomstig artikel 39/56, ingevoegd door de wet van 15 september 2006 in de wet van 15 december 1980, kan voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van belang.

6. Het lijdt geen twijfel dat aan verzoeker door de bestreden beslissing nadeel wordt berokkend. De vestigings- en verblijfsrechten worden hem immers ontnomen en hij riskeert het land te worden uitgezet en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel.

Dit nadeel kan bovendien worden verholpen door het instellen van dit verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Krachtens artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers de bevoegdheid om de bestreden beslissing van het CGVS te hervormen of, in welbepaalde gevallen, te vernietigen. Het beroep tegen de beslissing van het CGVS bij Uw Raad kan verzoeker dus het verwachte voordeel opleveren.

7. Derhalve doet verzoeker blijken van een nadeel en beschikt hij over het rechtens vereiste belang.”

2.5. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert en G. Debersaques, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist aan dat aan verzoeker onder meer op 3 februari 2009 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is derhalve uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk gericht is tegen de tweede bestreden beslissing die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het aan verzoeker op 1 juni 2011 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van *“het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opgelegd door de wet van 29 juli 1991 “betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”.*

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“1. Algemeen

10. Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

“Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen”.

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is. In casu stelt zowel de instructie als de beslissing van de staatssecretaris dat “personen die de overheden hebben willen misleiden of fraude hebben gepleegd” worden uitgesloten van een verblijfstitel. Er werd niet voorzien in een redelijkheidstoets, zodat elke vorm van misleiden - hoe klein ook - onmiddellijk tot uitsluiting van fundamentele grondrechten leidt. Het spreekt voor zich dat niet voldaan is aan het redelijkheidsvereiste, zodat deze bepaling niet in overeenstemming is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hetzelfde geldt voor de eigenlijke beslissing van de staatssecretaris nu de vermeende fraude niet wordt afgewogen tegenover het gevolg, zodat opnieuw niet aan het zorgvuldigheidsbeginsel wordt tegemoetgekomen.

11. Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidsstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen.

12. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

2. Toepassing in casu

13. De Commissaris-generaal verantwoordt zijn negatieve beslissing op basis van een de uitsluiting voor misleiding van de overheid, en dit op grond van volgende elementen:

- Verzoeker heeft verschillende aliases aangenomen, hieruit leidt de staatssecretaris af dat verzoeker de overheid wou misleiden.

Dit is echter niet correct; verzoeker was in paniek en had niet de bedoeling de overheid te misleiden. Dit aspect werd niet onderzocht, noch kan het worden afgeleid uit het vonnis van de correctionele rechtbank.

- Uit een veroordeling door de correctionele rechtbank leidt de staatssecretaris af dat het recht van verblijf aan verzoeker moet ontkend worden.

De staatssecretaris maakt niet in het minst een afweging van de vermeende feiten die aan de basis liggen en het gevolg dat hij er aan verbindt. Door deze elementen niet tegen elkaar af te wegen, schendt hij het zorgvuldigheidsbeginsel.

C. Besluit: De beslissing dient vernietigd te worden en verzoeker voldoet aan de criteria van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. ”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), maar dat hij niet in aanmerking komt voor de toepassing hiervan. Verzoeker valt immers onder de door de instructie voorziene uitsluiting nu hij gebruik maakte van verschillende aliases en op 5 juni 2007 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd voor valsheid in geschriften. Tenslotte motiveert verweerder dat verzoeker geen bewijs bijbrengt dat hij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt. Verzoeker maakt dan ook niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van formele motiveringsplicht of de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker inhoudelijk kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing voert hij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verzoeker bekritiseert vooreerst de instructie nu deze niet voorziet in een redelijkheidstoets aangaande de misleiding of fraude die tot uitsluiting kan leiden, wat een schending vormt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Vervolgens betoogt verzoeker dat ook de bestreden beslissing een schending vormt van het zorgvuldigheidsbeginsel, nu de vermeende fraude niet wordt afgewogen tegenover het gevolg. Hij betoogt dat hij verschillende aliases heeft aangenomen omdat hij in paniek was, doch geenszins met de bedoeling de overheid te misleiden, wat niet werd onderzocht. Tevens wordt gewezen op een veroordeling, doch zonder een afweging te maken van de vermeende feiten die aan de basis liggen en de gevolgen die verweerder er aan verbindt. Verzoeker concludeert dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden zoals vooropgesteld door de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker is het met andere woorden niet eens met de wijze waarop de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toepassing maakte van de uitsluitingsgrond die wordt voorzien in de vernietigde instructie

van 19 juli 2009. Verzoekers argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de instructie en de wijze waarop de vernietigde instructie werd toegepast door verweerder.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van verzoeker inzake de schending van de door hem aangehaalde middelen, waarin hij kritiek uit de instructie zelf en op de wijze waarop verweerder toepassing heeft gemaakt van de uitsluitingsgrond die de instructie van 19 juli 2009 voorziet, niet dienstig is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS